

KARELIA-AMMATTIKORKEAKOULU
MusiiKin koulutusohjelma

Jami Westergård

ISÄNÄ KEHTOLAULUJEN MAAILMASSA

Opinnäytetyö
Toukokuu 2017

OPINNÄYTETYÖ
Toukokuu 2017
Musiikin koulutusohjelma

Tikkarinne 9
80200 JOENSUU
013 260 600

Tekijä

Jami Westergård

Nimeke

Isänä kehtolaulujen maailmassa

Tiivistelmä

Opinnäytetyö tarkastelee suomalaista kehtolauluperinnettä. Työ on toiminnallinen opinnäytetyö, joka koostuu tekijän loppututkintokonserttinaan järjestämästä kehtolaulukonsertista ja konsertin lauluista tehdystä kehtolaulukirjasesta.

Konserttia varten tekijä perehtyi kehtolauluperinteeseen, lähinnä Pohjois-Karjalan alueelta kerättyihin perinnemelodioihin sekä kaikkialta Suomesta kerättyihin perinteisiin kehtolaululyriikoihin. Konsertissa kuultiin seitsemän kappaletta, joista kolme oli tekijän omia sävellyksiä ja sanoituksia, neljä perinteisiin suomalaisiin kehtolauluihin perustuvia sovituksia. Konserttisovitukset tehtiin koskettimille, bassolle, kitaralle, bouzoukille, rummuille ja laululle. Konsertin kesto oli 60 minuuttia. Konsertti järjestettiin Joensuun kaupungin-museolla keväällä 2017. Kehtolaulukirjaan koottiin konsertissa kuullut kappaleet yksinkertaistettuina sovituksina.

Työn tarkoituksena oli syventyä suomalaiseen kehtolauluperinteeseen ja uudistaa vanhoja, tuttuja kehtolauluja. Kehtolaulukirjan avulla nykypäivän vanhemmat pääsevät kosketuksiin ikaikaisen kehtolauluperinteen kanssa ja voivat osallistua perinteen siirtämiseen tuleville sukupolville.

Kieli

suomi

Sivuja

Liitteet

Liitesivumäärä

28

2

15

Asiasanat

kehtolaulu, kansanmusiikki, kansanperinne, säveltäminen, sovittaminen

THESIS
May 2017
Degree Programme in Music

Tikkarinne 9
80200 JOENSUU
FINLAND
+35813 260 600

Author

Jami Westergård

Title

As a Father in the World of Lullabies

Abstract

This thesis explores Finnish lullaby tradition. It consists of a lullaby concert and a lullaby booklet based on the concert. The concert was held at the Joensuu Art Museum on 2 March 2017. The duration of the concert was 60 minutes.

For this thesis, the author studied traditional Finnish lullaby melodies and lyrics, mostly from the North Karelia region. Based on the traditional melodies, the author arranged four lullabies for the concert. In addition, he composed three completely new songs for the occasion. All the songs were arranged into simple versions for the lullaby booklet.

The purpose of this thesis was to renew traditional Finnish lullaby melodies by arranging them to better suit the modern age. The booklet helps today's parents to get in touch with this ancient tradition and pass it on to the next generation.

Language
Finnish

Pages	28
Appendices	2
Pages of Appendices	15

Keywords

lullaby, folk music, folk tradition, composing, arranging

SISÄLTÖ

1	Johdanto	5
2	Kehtolaulut osana kansanperinnettä	6
2.1	Kehtolauluperinne Suomessa	6
2.2	Laulutekstit.....	7
2.3	Soiva aines	9
3	Kehtolaulukonsertti.....	10
3.1	Laula, lintu pienoinen	11
3.2	Unilintu	14
3.3	Nuku, nuku nurmilintu	15
3.4	Tuutulaulu	17
3.5	Nuku, Allin lapsi	19
3.6	Seikkailu.....	20
3.7	Konsertista saatu palaute ja itsearviointi.....	Error! Bookmark not defined.
4	Kehtolaulukirjanen.....	24
5	Pohdinta	25
	Lähteet	27

Liitteet

- Liite 1. Kehtolaulukirjaseen nuottikuvat
- Liite 2. Kehtolaulukirjanen

1 Johdanto

Kahden pienen lapsen isän arjessa kansanmusiikki on eniten läsnä kehtolaulujen muodossa. Perinteisesti kehtolauluja ovat laulaneet lähinnä naiset, mutta nykypäivänä myös isät osallistuvat lastensa hoitamiseen ja joutuvat myös etsimään keinot, joilla auttaa pienokaisensa unten maille. Pientä vauvaa kanniskellessa ja uneen tuuditellessa huomaa helposti hyräilevänsä niitä samoja kehtolauluja, joita itselle aikanaan on laulettu. Harva tulee edes ajatelleeksi kuinka vanhaa alkupeirää ovat kaikille tutut laulut, kuten Tuu tuu tupakkarulla tai Nuku, nuku nurmilintu. Tätä ikaikaista traditiota haluan omalta osaltani olla mukana säilyttämässä ja tästä syntyi ajatus opinnäytetyöni aiheesta.

Tämä opinnäytetyö käsittelee siis suomalaista ja erityisesti karjalaista kehtolauluperinnettä. Työ koostuu kehtolaulukonsertista, joka toimi myös loppututkintokonserttinani sekä kehtolaulukirjasta. Kehtolaulukirja koostettiin niistä kappaleista, jotka konsertissa esitettiin.

2 Kehtolaulut osana kansanperinnettä

Kautta aikain ovat äidit, mummot ja lapsenlikat laulaneet lapsille saadakseen heidät nukahtamaan, rauhoittumaan tai muuten viihtymään. Kehtolaululla tarkoitetaan yksinkertaisesti laulua, jonka tarkoitus on nukuttaa. Tähän tarkoitukseen käy lähes mikä tahansa musiikki, mutta ympäri maailman perinteisille kehtolauluille on yhteistä pieni sävelskaala, motiivien ja fraasien toisto sekä pehmeä laulutapa. (Ling & Ternhag 1996, 65.) Ikaikaisen musiikkikulttuurin yksinkertaisuus kuuluu kehtolauluissa. Erityisesti esitystapa tekee kehtolaulusta kehtolaulun. Esittäjän täytyy esittää kappale rauhoittavalla ja unettavalla äänellä, jopa monotonisesti -siis ”kehtolaulumaisesti” (Kaasinen 2008, 51). Skandinaviassa tuudittamiseen on käytetty kaikenlaisia tuttuja melodiapätkiä, esimerkiksi tanssileikkeihin liittyviä tanssilauluja tai työnteon lomassa laulettuja paimenlauluja (Ling, Ramsden & Ternhag 1980, 38). Kehtolauluperinnettä on siis hieman hankala määritellä, koska kyse on laajasta perinteestä, joka sisältää paljon sanallista ja musiikillista improvisaatiota jokaisen eri nukuttajan mukaan.

Tuutulauluteorian mukaan kaikki musiikki on lähtöisin äitien hyräilystä lapsilleen. Kaikki kansanmusiikki puolestaan on lähtöisin työlauluista, jollaisina kehtolauluja voidaan pitää. (Kansanmusiikki-instituutti 1994.) Kehtolaulut ovat aina olleet aikansa käyttömusiikkia. Tarkoitus on aina toisen rauhoittaminen uneen, olipa laulajana sitten äiti 1000 vuotta sitten tai isä vuonna 2017. Jokainen vanhempi tietää, että lapsen nukuttamista voi todella pitää työnä.

2.1 Kehtolauluperinne Suomessa

Suomalaisiin perinnearkistoihin on tallennettuna yli tuhat erilaista kehtolaulua. Ne todistavat kehtolauluperinteen yleisyydestä Suomessa. (Kaasinen 2008, 29.) Runolaulukulttuuri eli Suomessa pisimpään juuri kehtolauluissa. 1600-luvulla alkanut murros kansanlauluperinteessä rikkoi vanhan kalevalamittaisen runokielen, jolla erilaisia työ-, rituaali- ja leikkilauluja oltiin laulettu vuosisatojen ajan. Tämän

myötä uudenlainen laulumuoto ja erilaiset sävelmät yleistyivät runolaulun rinnalle. (Asplund 2006, 144.) Kehtolaulut ovat tärkeä osa perinteen jatkuvuutta ja säilymistä. Vielä nykyäänkin moni saattaa hyräillä lapselleen kalevalaista runomittaa edes tiedostamatta asiaa.

Perinne on säilyttänyt tutut kehtolauluteemat, vaikka ne eivät olekaan enää nykyihmiselle arkipäivää. Ihmisen lähiympäristöön ja luontoon liittyvä kuvasto on kehtolauluperinteessä selkeästi läsnä. Vielä nykyäänkin lapsiaan uneen tuudittavien vanhempien on helppo samaistua siihen maailmaan, mistä perinteiset kehtolaulut kumpuavat. Eeppisten sankaritarinoiden maailma sen sijaan tuntuu nykyään kovin kaukaiselta.

Kehtolaulujen tekstien, melodioiden ja rytmiiikan moninaisuus kuvastaa suomalaisen kansanlauluperinteen muutosta asteittain kalevalaisesta runomitasta kohti modernimpia laulutapoja. Kehtolauluissa on käytetty rinnakkain vanhan runomittan ja useiden uusien runomittojen laulutapojen säe- ja säkeistömalleja riippuen tilanteesta ja sävelmästä. (Asplund 2006, 119.)

2.2 Laulutekstit

Kehtolaululle otettu aika on usein ollut päivän ainoa rauhallinen, hiljainen hetki ja tilaisuus purkaa ajatuksiaan. Kehtolaulujen päätarkoitus on luonnollisesti ollut tuudittaa lapsi uneen, mutta samalla tuudittajalle tarjoutui hetken levähdyshetki raskaista arjen askareista. Kehtolauluihin on tiivistynyt se kaikki tunteiden sekamelska ja itsetutkiskelu, mitä väsyneen tuudittajan mielessä on kulloinkin ollut.

Temaattisesti suomalainen kehtolaululyriikka voidaan jakaa kahteen ryhmään: tuuditukset ja keinutusfantasiat (Kansanmusiikki-instituutti 1994). Keinutusfantasiat voidaan jakaa edelleen toivomuksiin, uhkauksiin ja surulauluihin (Kaasinen 2008, 23). Tuudituksissa lauletaan unesta, hyräillään melodioita tai toistellaan tuuditussanoja. Ainoa tarkoitus on siis saada tuuditettava nukahtamaan. (Kansanmusiikki-instituutti 1994.)

Tyypillisimmin kehtolaulut alkavat erilaisilla tuuditussanoilla kuten esimerkiksi uinu, tuuti, aa aa, nuku nuku tai uuvu. Lapsen viitataan usein erilaisilla hellittelynimillä, joista esimerkkeinä mainittakoon vaikkapa kullannuppu, nurmilintu, allinlapsi, palleroinen ja sokerpalanen. Yleisesti tunnetaan myös nimitys ”tupakkarulla”, jolla siis viitataan valkeaan kapaloon kiedottuun vauvaan. (Kaasinen 2008, 65.) Toki on syytä muistaa, ettei kaikissa kehtolauluissa ole sanoja lainkaan.

Itse uni on kehtolaulusanoituksissa usein personoitu ihmishahmoksi: Uni-Ukko, Unen-Poika, Nukko-Matti, Uunilan ämmä, Unetar, Torkku, Nukku... Tämä hahmo tulee kehtolauluissa usein uunin päältä, uksen suusta tai porstuasta ja tuudittaa lapsen unenrekeen, kätkyeen tai jopa Tuonelaan. Jokin tällainen hahmo on ollut keskeinen kehtolauluissa kaikkialla Suomessa. (Asplund & Forstadius 1989, 33.)

Yksi kehtolaulujen tärkeä tarkoitus on ollut opettaa yhteisön normeja laulun muodossa (Ternhag & Lunberg 1996, 41). On laulettu manalasta ja tuonelasta ja siitä, kuinka lapsen olisi siellä parempi olla kuin tässä maailmassa missä raskaat työt ja huolet painavat. Toisaalta on toivottu lapsesta pappia tai lukkaria tai muutoin hyväosaista. Surulauluissa kiteytyy usein ajan raskas elämä, äidin huoli ja unenpuute. Lapsenlikkojen laulamista tuutulauluista paistaa turhautuneisuus. Toivomuslauluissa on usein toivottu poikaa, uutta isäntää, ja pojalle on laulettu suurin odotuksin, kun puolestaan tytölle on laulettu tarkoituksena kasvattaa tämä nöyräksi. Tyttö on turva vain appivanhemmille. Lapsesta toivottiin tulevaisuuden turvaa itselle. Yleisesti kuitenkin toivottiin lapselle parempaa elämää kuin itselle. (Asplund & Forstadius 1989, 22, 45.)

Soutaminen on myös yksi usein kehtolaululyriikoissa toistuva teema. Sillä lienee viitattu kehdon liikkeeseen. Kehtolauluista onkin käytetty myös nimityksiä souutai souvatuslaulut, liekki-, heija-, tuutu- ja kätkytlaulut. Liekku, heija, tuutu ja kätkyt ovat kaikki suomalaisia murre sanoja, joilla viitataan pienen lapsen nukkumaanpaikkaan. (Kansanmusiikki-instituutti 1994.)

2.3 Soiva aines

Suomessa kehtolaulujen melodinen ja rytminen aines on monimuotoista ja sävelmistössä on lukuisia melodiavariantteja. Muuntelulla on tärkeä merkitys kehtolauluissa kuten muussakin kansanmusiikissa ja suusta suuhun opitussa perinteessä. (Asplund 2006, 121.) Suuri osa melodioista on nelisäkeisiä mollipentakordeja, jotka ulottuvat perussävelen alajohtosäveleen tai alakvarttiin. Runosävelmiin perustuvat kehtolaulut ovat usein sävellaajuudeltaan suppeita, mutta muut melodiat liikkuvat laajoillakin skaaloilla. Suuret intervallihyppäykset ovat harvinaisia ja tälle onkin varsin looginen selitys: kun tarkoitus on tuudittaa kuulija uneen, tulee melodisen aineksen olla staattista ja monotonista. Tuudittajan kei-
nuttavaan liikkeeseen sidoksissa oleva musiikin tasaisen rauhallinen pulssi on kuitenkin kehtolaulun olennaisin piirre. (Kansanmusiikki-instituutti 1994.)

Kalevalaisella runomitalla tai uudemmissa metrisillä mitoilla tai näiden kahden yhdistelmillä laulettu laulut ovat olleet Suomessa tavallisimpia melodioita (Kaasinen 2008). Niin sanottu kalevalainen sävelmä, jonka perusyksikkö on nelipolvinen trokeesäe, on säilynyt parhaiten juuri kehtolauluissa. Vanhin suomalainen muistiin kirjoitettu kehtolaulusävelmä on vuodelta 1802 ja se on laulettu juuri tuolla kyseisellä melodialla. Uudemmasta, riimillisyyttä tavoittelevasta laulusta esimerkkinä mainittakoon vaikkapa monet toisinnot Tuu tuu tupakkarulla –laulusta. Runomitän häviäminen ja riimillisyyden tavoittelu saivat aikaan vanhoissa runolauluissa tuntematonta säkeistöllisyyttä ja nelisäkeistöisyyden vahvistumista. (Asplund 2006, 121.)

Vaeltavat melodiat ovat kehtolauluissa yleisiä. Esimerkki vaeltavasta melodiasta on La Folia –melodia (nuottiesimerkit 1 ja 2), joka tunnettiin Etelä- ja Keski-Euroopassa jo 1500-luvulla. Se on yksinkertainen 8-tahtinen melodis-harmoninen ostinato, eli lyhyt toistettava kuvio. Sen skandinaavinen versio tunnetaan Fiskeskär –melodiana. Suomalaisen Tuu tuu tupakkarulla –laulun juuret löytyvät myös samasta melodiasta. La Folia –melodiaa on varioitu paljon niin taide- ja kansanmusiikissa kuin kevyessä musiikissakin. (Jerskild & Ramsten 2008, 9-11.)

Nuottiesimerkki 1. Varhainen La Folia

Nuottiesimerkki 2. Myöhäisempi La Folia

Kehtolaulut muuntuvat tarpeen ja laulajan kykyjen mukaan – lauletaan sitä mitä osataan. Kulttuuriset erot heijastuvat kehtolauluissa voimakkaasti. Kehtolauluperinteen säilymisen syy saattaakin piillä siinä, että niiden on aina tarvinnut mukautua tiettyyn tarkoitukseen ja sen myötä niistä on syntynyt lukuisia persoonallisia ja paikallisia variaatioita. (Koivulahti 2009, 1, Ramstein 1980, 8.)

3 Kehtolaulukonsertti

Opinnäytetyöhön liittyvä konsertti järjestettiin Joensuun taidemuseolla 2.3.2017. Konsertti toimi myös päättötutkintonani. Tämän vuoksi paikalla oli alan ammattilaisista koottu raati arvioimassa konsertin teknistä ja taiteellista toteutusta.

Aloitin konsertin valmistelun perehtymällä suomalaisiin perinnearkistoihin ja niistä löytyviin tuhansiin erilaisiin kehtolauluteksteihin. Lisäksi etsin kuunneltavakseni perinteisistä kehtolauluista tehtyjä äänitteitä. Tutkintokokonaisuuden koostamisen kannalta haastavaksi osoittautui se, että perinnemelodiat ovat keskenään varsin samankaltaisia. Lisäksi melodiat ovat usein hyvin lyhyitä ja säkeistöjä on vain yksi tai kaksi. Päädyin valitsemaan muutaman perinteisen melodian,

jotka sovitettiin bändille ja konserttiin sopivaksi versioksi. Sävelsin myös kolme kokonaan uutta kehtolaulua.

Tyypillisesti kehtolaulut ovat varsin monotonisia ja uneen tuudittavia. Nyt oli kuitenkin tarkoitus, että kuulijat pysyisivät hereillä koko konsertin ajan. Tämän vuoksi kappaleet valittiin ja sovitettiin niin, että niissä riittää mielenkiintoa ja yllätyksellisyyttä. Halusin myös esitellä sekä tunnelmaltaan, melodialtaan että rytmikaltaan erilaisia kehtolauluja. Oma instrumenttini on basso ja tutkinnossa soitin sekä sähköbassoa että kontrabassoa. Muina instrumentteina bändissä olivat urkuharmoni, kitara, piano, rhodes, rummut/perkussiot, bouzouki ja laulu.

Aloitin tutkintokonserttiin valmistautumisen tekemällä kaikista kappaleista mahdollisimman valmiit nuotit kaikille soittajille. Tämän jälkeen käytimme kolmisen viikkoa kappaleiden harjoitteluun ja hiomiseen lopulliseen muotoonsa.

3.1 Laula, lintu pienoinen

Laula, lintu pienoinen oli ensimmäinen kappale, jonka konserttiini sävelsin. Kappale sai alkunsa juuri samalla tavalla kuin useimmat muutkin kappaleeni - sattumalta. Painelin sattumanvaraisesti pianon koskettimia, kunnes äkkiä kuulin jotakin korvaani miellyttävää. Toistin melodian muutamat alkusävelet ja melodian loppuosa syttyi mieleeni välähdyksenomaisesti. Melodia siis kirjoitti itsensä loppuun aivan itsestään. Olin juuri tätä ennen kuunnellut monipuolisesti suomalaista kansanmusiikkia levyiltä ja netistä, joten luultavasti siitä syystä melodiasta tuli varsin perinteisen ja kotoisen kuuloinen. Toki olin myös istunut pianon ääreen nimenomaan säveltääkseni oman tuutulaulumelodian ja sellainenhan siitä syntyikin.

Soinnutin melodian ensin varsin yksinkertaisin ja vähäisin soinnuin saadakseni yleiskäsityksen sen tunnelmasta. Tunnelma oli rauhallinen ja hieman kaihoisa mutta tylsäliian yksinkertaisen harmonian vuoksi. Yksinkertainen melodia vaati selvästi enemmän liikettä ja vaihtelevuutta taustan harmoniaan, jotta se ei

junnaisi paikoillaan. Tihensin soinnutusta ja lisäsin mukaan nelisointuja, muunnesointuja muista sävellajeista, sekä sointukäännöksiä. Tavoittelin kappaleeseen Oskar Merikannon ja Leevi Madetojan tyylistä ”suomalaista” tunnelmaa, kuitenkin hieman modernimmalla otteella. Sainkin lopulta melodiaosan kuulostamaan melko hyvältä, mutta se selvästi vaati vielä lisää osia ympärilleen. Pelkän melodian toistaminen yhä uudelleen tuntui puuduttavalta, joten sävelsin lyhyen väli-soiton säkeistöjen välille sekä vielä kokonaan uuden soolo-osion kappaleen alkuun sekä keskivaiheille. Voimakas soolo-osa toi kappaleeseen heti mukavasti massaa ja toimi hyvänä vastapainona kevyelle ja hiljaiselle melodiaosalle. Halusin, että kappale olisi kokonaisuudessaan iso ja tunnelmaltaan jopa mahtipontinen, vaikka perusmelodia onkin heiveröinen ja kaihoisa.

Päätin, että kappale, ja sen myötä koko konsertti, lähtee heti liikkeelle räväkästi. Niinpä kappale alkaa bassosoololla, kaikkien yhdessä soittamana, dynamiikka-merkintänä forte. Soolo-osan tahtimäärä on varsin epätavallinen: 13 tahtia. Myös harmonia on varsin rikas, sillä kierto koostuu yhdeksästä eri soinnusta, jotka eivät ole sidoksissa mihinkään yhteiseen sävellajiin vaan duuri-molli -tonaliteetti vaihtelee vapaasti. Tämä ei kuitenkaan ole mitään itsetarkoituksellista kikkailua vaan keino vähentää osan kaavamaisuutta sekä luoda unenomaista, keiuvaa tunnelmaa. Kierto on myös hyvin miellyttävä sekä solistille että kuulijalle. Rikas ja korvalle mielenkiintoinen harmonia vie kappaletta eteenpäin ilman, että solistin pitää väkisin täyttää kuulokuvaa hirmuisella ”tilutuksella”. Rumpujen aksentoitu komppi myös osaltaan vetää kappaletta nytkähdellen eteenpäin. Soolo-osan jälkeen muut instrumentit jäävät pois ja rhodes sekä laulu aloittavat yhdessä ensimmäisen säkeistön. Tämä auttaa kuulijaa saamaan paremmin sanoista selvää ja rauhoittaa kappaleen tuutulaulutunnelmaan. Kappaletta kasvatetaan tuomalla basso mukaan toisessa säkeistössä ja kitara kolmannessa. Myös melodian alla oleva soinnutus kehittyy hieman joka säkeistössä, jotta mielenkiinto pysyisi yllä. Basson äänenkuljetuksilla viedään vuoroin kappaletta eteenpäin, vuoroin luodaan pidätyksiä, joilla nivotaan yhteen taustalla vaihtuvat soinnut. Säkeistön soinnutus on päällisin puolin yksinkertaisen ja selkeän kuuloinen ja helposti omaksuttava, mutta sisältää lukuisia muunne-, kautta-, ja pidätyssointuja, jotka huomaamattomasti väkevöittävät kappaleen tunnelmaa. Kappaletta kasvatetaan taas soolo-

osaan, ensin bassosooloon ja sitten rhodes-sooloon, jonka taustalle tukea antamaan nousevat vielä laulustemat. Osa on koko kappaleen huippukohta ja asettuakin oivallisesti teoksen kultaisen leikkauksen tienoille, siis noin 2/3 koko kappaleen pituudesta. Viimeinen säkeistö tunnelmoidaan taas vain rhodesin, kitaran ja laulun kanssa ja basso tuodaan sisään vasta lopun instrumentaalimelodiaan.

Koska melodia on luonteeltaan hyvin perinteinen, halusin myös sanojen kuulo-tavan siltä kuin ne olisivat vanhaa perua. Minulla oli mielessäni tuokiokuva, jossa äiti nukuttaa lastaan pihamaalla, ja pyytää avukseen luonnonvoimia sekä metsän eläimiä. Ensin avuksi kutsutaan lintu, sitten pohjolan tuuli, ja lopuksi äiti itse vielä rauhoittelee lastaan vakuuttaen tämän olevan täysin turvassa hänen rinnallaan. Runomitassa käytetään sekä alku-, että loppusointua. Paino tulee aina aluksi virkkeen ensimmäisen ja kolmannen sanan alkuun, sekä kolmannen sanan viimeiselle tavulle, esim. ”**P**uhu tuuli **pohjoisen, kerro** iltasatu **kaunoinen**”. Tähän virkepariin vastataan lyhyemmillä loppusointuisilla pätkillä ”Pientä **kehtoa**, vielä **keinuta**, siinä lastani **tuudita**”. Säkeistöjä on kolme erilaista, joista viimeinen, äidin laulama, toistetaan vielä neljännessä.

Sekä sanat, melodia että lyhyt välisoittopätkä pohjautuvat varsin vahvasti suomalaiseseen perinnemusiikkiin ja lyriikkaan ja ovat hyvin helposti omaksuttavia ja valmiiksi tutun kuuloisia. Kappaleen voisi hyvin esittää sellaisenaan pelkän pianon säestyksellä. Melodia liikkuu toki melko laajalla, noin puolentoista oktaavin alueella, mutta on silti melko helposti laulettavissa. Se laskeutuu suurimmaksi osaksi pienin askelin asteikkoa pitkin alaspäin, vain yksi suurempi hyppy löytyy melodian keskivaiheilta. Kappaleen erottaa perinteikkäästä kansanmusiikista oikeastaan vain harmonialtaan ja rakenteeltaan hieman modernimpi soolo-osa, jonka halusin konserttiversioon mukaan kappaletta kasvattamaan. Muuten sävellys onkin varsin perinteinen kehtolaulu.

Olen hyvin tyytyväinen kappaleeseen kokonaisuudessaan. Se on kaunis ja voimakas, kuten suomalaisen kehtolaulun pitää ollakin. Soinnutus ja orkestraatio vievät kappaletta automaattisesti eteenpäin. Se niin sanotusti toimii itsestään. Rakenne on luonnollinen, osia ja elementtejä on juuri sopiva määrä. Kappaleen

voi kuunnella ja esittää vaivattomasti, mutta sieltä löytyy myös paljon mielenkiintoista tutkittavaa sovitukselta ja sävellykseltä kiinnostuneille muusikoille. Ainoa ongelma minkä treeneissä huomasimme oli, että teoksen tempon on oltava juuri oikea, jotta kappale elää luonnollisesti. Liian hidas tempo saa sen kuulostamaan tylsältä, liian nopea taas rauhattomalta ja hätiköidyltä. Oikean tempon löytyessä kehtolaulu kuitenkin vangitsee kuulijan välittömästi. Se on kokonaisuudessaan oikein kaunista musiikkia.

3.2 Unilintu

Sävelsin Unilinnun jo muutamia vuosia aiemmin eräälle lastenlaululevylle. Päätin sisällyttää sen konserttiin, koska se sopi sellaisenaan mielestäni hyvin yhteen konsertin muiden kappaleiden kanssa.

Yleensä sävellän kappaleeni pianolla, mutta tämä laulu on poikkeuksellisesti sävelletty kitaralla. Ryhdyin näppäilemään sointuja kitaran matalilla kielillä, soittaen samalla ylempänä olevia vapaita kieliä. Tämä sai aikaan tunnelman, joka oli päällisin puolin staattinen ja pysähtynyt, mutta muutti aina sävyään alapuolella vaihtuvien sointujen mukaan. Tästä sain idean kappaleeseen, jossa mystinen unilintu johdattaa lapsen unien maille.

Sävelsin aluksi kappaleen alkusoiton kahden vaihtuvan soinnun päälle. Myös säkeistömelodia syntyi kuin itsestään näihin samoihin sointuihin. Saadakseni kappaleeseen nostetta, toin B-osassa ja kertosäkeessä mukaan uudet soinnut, joiden päälle rakensin laulumelodian sitomaan soinnut luonnollisesti yhteen. Tämän jälkeen koko laulu olikin oikeastaan valmis. Se ei tarvinnut mielestäni enempää elementtejä.

Koko kappale perustuu musiikillisesti yhteen ideaan: vaihtuviin viidennen asteen septimisointuihin, joita ei pureta ensimmäiselle asteelle. Vapaana soitettavat E- ja H-kieliset sekä laulumelodia luovat illuusion, että soinnut ovat luontevasti yhteydessä toisiinsa. Soinnut ja melodia eivät kuitenkaan kuulu mihinkään yhteiseen

sävellajiin, eivätkä rakennu yhteisen sävellajin äänistä. Kappaletta kuunnellessa tuntuu, että mitä tahansa voi tapahtua. Lähtöpiste tai määränpää eivät ole selvillä.

Kappaleen alkusoiton ja melodian voidaan ajatella rakentuvan E-melodisen molliin sävelistä, joita säestetään neljännen ja viidennen asteen duurisepitmisoinnuilla A7 ja H7. B-osa kuitenkin alkaa soinnuilla C6 ja Bbmaj+11 ja päättyy sointuun H7, jotka eivät kuulu mihinkään yhteiseen sävellajiin. Osan tarkoitus onkin kuitenkin vain johdattaa kappale kertosaakeeseen, jonka voidaan taas ajatella rakentuvan vaihtelevien E-jazzmolli, E-doorinen, ja H-jazzmolli harmonioiden ympärille. Kappale onkin näennäisesti varsin yksinkertainen, mutta sisältää kuitenkin harmonisesti monia mielenkiintoisia kohtia. Vaikka kappale koostuu ainoastaan duurisoinnuista, se ei tunnelmaltaan ole kepeä, vaan varsin mystinen ja sadunomainen. Orkestraatio on maltillista ja vähäeleistä: basso soittaa pitkiä pohjääniä, kitaranäppäily ja kehärumpu luovat kappaleeseen kevyen pulssin ja Rhodes värittää äänimaisemaa hienovaraisilla sointumatoilla ja arpeggioilla. Kertosaakeessa tukea antaa laulumelodiaa seuraileva yksinkertainen sekstistemma.

Kappale ei sovi juuri ollenkaan yksin laulettavaksi vaan vaatii tuekseen säestyksen. Koska melodia vaihtelee alituisesti sävellajista toiseen, on sen laulaminen vaikeaa ilman sointujen antamaa tukea. Melodiafraasien välillä on myös paljon tyhjää tilaa, jonka vain säestys voi täyttää. Kappale onkin parhaimmillaan yhtyeen esittämänä tai suoraan levyiltä kuunneltuna. Laulu sävellettiinkin alun perin niminomaan levyille. Se on tyyliltään nykyaikainen tuutulaulu niin sanoitukseltaan kuin säveleltään.

3.3 Nuku, nuku nurmilintu

Alun perin en halunnut Nuku, nuku nurmilintu -perinnemelodiaa lainkaan mukaan konserttiin. Vaikka kyseessä onkin ehkä yksi tunnetuimpia melodioita Suomessa, se on mielestäni myös yksi tylsimmistä. Melodia kiipeää pienen mutkan kautta ylös ja tulee sieltä pienin mutkan kautta alas. Sitten ylös ja taas alas - siinä kaikki. Lopulta päädyin siihen, että melodia on otettava mukaan juuri siksi, että se on yksi tunnetuimpia melodioita suomalaisessa kehtolauluperinteessä.

Koska melodia on melko tylsä, päätin ottaa sen mukaan vain, jos keksin siihen aivan uuden näkökulman. Pyörittelin melodiaa ja sen lukuisia eri toisintoja mielessäni melko pitkään ennen kuin ideoita alkoi syntyä. Päädyin käyttämään kahta melodiatoisintoa, joista ensimmäinen on kotoisin Johanneksen seudulta ja toinen Sortavalan seudulta. Alkuperäinen melodia on lyhyt ja yksinkertainen, joten sävelsin siihen jatkoa alkuperäisiä elementtejä hyväksi käyttäen. Melodia siirtyi luonnollisesti duuriin, alkuperäiset intervallit ja melodiakaari pysyivät suurin piirtein samanlaisina. Lisäksi sävelsin kappaleeseen pienen 3/4-polskavälisoiton sekä kaksi unisonoriffiä, 5/4- ja 10/8-tahtilajeissa, jotka päällekkäin soitettuna johdivat mainiosti toiseen melodiatoisintoon. Tämän toisen melodian soinnutin niin, että alkuperäinen vanha ja kuivakka mollitonalliteetti katosi kokonaan ja tilalle tuli uusi, avoin ja juhlava duurissa soljuva kuoro-osa. Kun kappaleen peruspalaset olivat näin valmiina, aloin miettiä kappaleen rakennetta ja sovitusta.

Halusin konserttiin yhden vapaasti vellovan tunnelmointiosion ja tämän kappaleen alkuun sellainen varsin mainiosti sopikin. Kappale siis alkaa urkujen ja basson E-pohjaisella pitkällä ”möhinällä”, jonka jälkeen melodia esitellään ensin vapaassa rytmissä uruilla. Solisti jatkaa tästä laulaen ensimmäisen säkeistön vapaasti unisonossa urkujen kanssa. Melodia soinnutetaan hienovaraisesti vain pitkällä bordunaäänillä. Kappale lähtee varsinaisesti käyntiin vasta ensimmäisen säkeistön lopussa, kun rumpukomppi ja kitara tuodaan sisään 5/4 tahtilajissa. Toiseen säkeistöön tuodaan taas mukaan uusia sointuja sekä laulustemma, jotta melodiaan saadaan uutta henkeä. Ensimmäisen välisoiton polskamelodia soiteetaan kontrabassolla, myöhemmin toisella kerralla melodia kuullaan uruilla soitettuna. Edelleen kolmannessa säkeistössä mukaan tuodaan uusia sointuja E-bordunapohjan päälle. Toiseen melodiatoisintoon, eli lopun kuoro-osaan päästään oivallisesti säveltämäni 5/4-riffin kautta. Kuoro-osan 5/4-tahtilajin tuntua rikotaan kompin polyrytmiikalla sekä aksentoimalla tahdin viimeistä eli viidettä iskuja. Neljännen laulusatsi luo juhlevaa tunnelmaa. Välisoitolla vielä nostetaan tunnelmaa ennen kuin kappale huipentuu bändin yhteiseen 10/8-unisonoriffiin.

Teos on kokonaisuudessaan noin kahdeksan minuutin pituinen, joten sovittamista ja säveltämistä piti tehdä melko paljon, jotta kahdesta kymmenen sekunnin

mittaisesta melodiapätkästä sai kokonaisen kappaleen. Lopullinen sovitus kuitenkin rullaa eteenpäin ja kehittyy hyvin luonnollisesti, koska kaikki uudet elementit esitellään yksi kerrallaan ja kukin uusi asia koostuu osittain aina jo edellä kuulusta materiaalista. Sovituksessa on siis vain neljä peruselementtiä: kaksi laulumelodiaa, välisoitto, sekä riffi, joita kappaleen edetessä muokataan ja kehitellään sointuvaihdosten, instrumentaation ja rytmiiikan eri keinoin.

Pyrin sovituksekseni täysin eroon alkuperäisten melodioiden valittavasta molli-tunnelmasta, ja halusin korvata sen mystisyydellä ja juhlavuudella. Konsertissa ollut tutkintoraati kertoi kuulleensa kappaleessa runsaasti vaikutteita 1970-luvun progressiivisesta rockista. Se ei ole ollenkaan kaukaa haettua. Mielestäni sovitukseni jatkaa oivallisesti vanhaa kansanperinnettä, esitellen vanhat, jo moneen kertaan kuullut ja kuluneetkin melodiat aivan uudessa valossa.

3.4 Tuutulaulu

Löysin Tuutulaulun kirjasta Kehtolauluja Suojärven seudulta ja tykästyin siihen välittömästi, sillä melodia on tuutulauluksi poikkeuksellisen pitkä ja moni-ilmeinen. Se myös alkaa ja päättyy asteikon viidennelle äänelle, mikä luo melodiaan avoimen, loppumattoman tunnelman. Lisäksi se sisältää useita erilaisia intervaalihippyjä, joten se voidaan soinnuttaa monin eri tavoin. Melodia kulkee doorisessa moodissa, mutta se ei ole surumielinen vaan pikemminkin mielteliäs. Koska melodia oli avoin, ja ikään kuin alati matkalla jonnekin, tiesin heti, että tukisin sovituksekseni tätä tunnelmaa.

Tavoittelin kappaleeseen leijuvaa, utuista keijukaismetsätunnelmaa. Siksi kappale alkaakin bändin avoimella G5-soinnulla. Tästä ylöspäin kohoamaan lähtee äänipino kvarteissa rhodesin soittamana. Bouzouki vastaa samankaltaisella idealla. Intervalli on sama jolla melodiakin alkaa, joten se jo ennakolta esittelee laulumelodiaa kuulijalle, sekä luo eteeristä pohjaa kohta alkavalle laululle. Solistin aloittaessa laulunsa, bändi jättää soittamatta soinnun tahdin ensimmäiselle iskulle. Halusin tällä vähentää kappaleen kaavamaisuutta, sekä tukea ajatusta, että laulu alkaa ikään kuin tyhjän päältä, kesken kaiken. Läpi kappaleen bändi vain

aksentoi ja alleviivaa soinnuilla joitakin tärkeimpiä melodian linjoja, säestämättä varsinaisesti koko melodiaa. Soinnut eivät ole sidoksissa mihinkään tiettyyn sävellajiin tai pohjaääneen vaan seurailevat vapaasti melodiaa. Basso soittaa suurimmaksi osaksi pitkiä bordunaääniä ja merkkää vain kaikkein tärkeimmät taitteet. Tämäkin osaltaan vähentää kompian painoa ja antaa melodialle enemmän tilaa. Rummut komppaavat maltillisesti malleteilla toimeihin, luoden sydämen-sykettä muistuttavan kevyen pulssin kappaleen tueksi.

Kappaleen säkeistö on vähäeleinen ja hauras, joten se selvästi vaati jatkokseen uuden, hieman äänekkäämmän ja tapahtumarikkaamman osan. Päädyin säveltämään soolokierron, jossa basson ja rhodesin soolot vuorottelevat yhdeksän tahdin pätkissä niin, että edellisen solistin viimeinen tahti on myös uuden solistin ensimmäinen tahti. Solistin vaihtuessa kappale myös moduloi vaivihkaa pientä terssiä matalampaan sävellajiin, mikä luo nostetta uudelle solistille ja vie kappaletta eteenpäin. Kierro koostuu soinnuista Eb-G-C, mikä mahdollistaa sooloissa monenlaisten eri asteikoiden ja moodien hyväksikäytön. Sooloista palataan jälleen lauluun, ja viimeinen säkeistö päättyy viidennen asteen sointuun, jättäen kappaleen ikään kuin ilmaan leijumaan.

Kaiken kaikkiaan kappale on sovitettu ja orkestroitu hyvin hienovaraisesti ja vähin elementein. Annoin bändille esitysohjeeksi ”Älkää soittako mitään, niin toimii”. Halusin antaa mahdollisimman paljon tilaa hienolle melodialle. Halusin myös pakottaa kuulijan keskittymään pieniin yksityiskohtiin ja vaipumaan hetkeksi hienoiseen transsiin. Tempo on hidas ja volyyymi pysyy alhaisena, yleistunnelma on monotoninen muutamia maltillisia huippukohtia lukuun ottamatta. Tämä kappale olikin oikeastaan koko konsertin ainoa varsinainen tuutulaulu.

Tästä kappaleesta tuli lopulta mielestäni varsin perinteinen kehtolaulu. Ainoat modernimmat elementit sovituksessa ovat säkeistön taustalla vellova nelisointu-harmonia, sekä tietenkin basson ja rhodesin soolo-osa.

3.5 Nuku, Allin lapsi

Tähän sovitukseen yhdistin kaksi perinnemelodiaa. Ensimmäinen on Allin lasta, joka on kerätty Kiihtelysvaarasta. Toinen melodia on Nuku, nuku lapseni ja se on peräisin Lieksasta. Tämä kappale vaati konsertissa olleista kappaleista kaikkein eniten työtä. Jouduin pyörittelemään Allin lasta -perusmelodiaa varsin pitkään mielessäni, ennen kuin löysin mielestäni sopivan ratkaisun sen sovittamiseen. Hylkäsin koko melodian useaan otteeseen, mutta palautin sen aina kuitenkin takaisin mieleeni. Pidin kovasti itse melodiasta, sillä se on hyvin liikkuvainen ja monipuolinen. Se on mieleenpainuva ja miellyttävä laulaa ja sisältää miellyttävässä suhteessa erilaisia intervallihyppyjä ja asteikkokulkuja. Ainoa ongelma oli, että melodia ei päätykään siihen mihin sen luonnollisesti olisi mielestäni pitänyt päättyä. Lopussa on ylimääräinen yhden tahdin mittainen pätkä, joka ei liity juuri mitenkään itse päämelodiaan.

Päätin lopulta tehdä tästä ylimääräisestä melodiapätkästä pianoriffin. Sen jälkeen kappaleen sovitustyö alkoi edetä varsin vauhdikkaasti. Jälleen kerran kappale oikeastaan sävelsi itsensä loppuun, lähes välähdyksenomaisesti. Rakensin loputkin teoksen pianosäestyksestä kauttaaltaan laulumelodian palasista, mikä loi kappaleeseen yhtenäisyyttä, ja tuki oivallisesti laulua. Jotta sävellys ei kokonaisuutena jäisi liian yksipuoliseksi, sävelsin sen keskivaiheille pitkähkön instrumentaaliosion, sekä bassosoolokierron. Liitin loppuun mukaan vielä myös toisen keh-
tolaulumelodian, Nuku, nuku lapseni.

Kappale alkaa hiljaisella ja hivenen painajaismaisella pianoriffillä, josta luonnollisesti siirrytään ensimmäiseen laulusäkeistöön. Säkeistön harmonia on varsin perinteinen, mukana on vain muutama duurimuunnosointu värittämässä melodian tärkeimpiä kohtia. Ensimmäisen säkeistön jälkeen alkaa taas pitkä pianoväli, jossa tahtilaji muuttuu 4/4-tahtilajista 6/8-tahtilajiin. Osa johdattaa kuulijan uusien sointuharmonioiden avulla pienelle unenomaiselle matkalle ennen saapumistaan uuteen laulumelodiaan. Kaksiäänisesti laulettuun säkeistön aikana tunnelmaa nos-

tetaan entisestään, ja kappale huipentuu E-bow:lla soitettuun surinabassosooloon, jossa bändi viimein liittyy mukaan kappaleeseen. Soolo-osan pohjana ovat alussa kuullun pianoriffin soinnut. Lopussa palataan vielä jo alussa kuultuun laulumelodiaan, taas vain pianolla säestettynä, ennen kuin kappale hiipuu hiljakseen pois alun pianoriffin johdattelemana.

Pidän kovasti kappaleista, joissa on tarpeeksi osia siihen, että biisin alku rupeaa muistista biisin edetessä hämärtymään. Kuulija pääsee ikään kuin pienelle matkalle, eikä aina huomaa miten mihinkin tilanteeseen on kulloinkin päädytty. Tässä kappaleessa on tämä ilmiö toteutettu ehkä pienimmässä mahdollisessa muodossaan. Osia on juuri ja juuri sen verran että tämä vielä mainiosti onnistuu ja matka etenee sujuvasti. Kappale kuitenkin kuulostaa kauttaaltaan yhtenäiseltä, koska kaikki osat on rakennettu samoista elementeistä, eli melodian eri osista. Halusin konserttiin mukaan myös yhden hieman synkemmän sävyisen kappaleen, ja tämä on paikoin jopa painajaismainen.

3.6 Seikkailu

Ajatus tämän kappaleen tarinasta lähti tuokiokuvasta. Mielessäni oli hetki, kun isä illan päätteeksi tuudittaa lastaan uneen ja juttelee hänelle samalla päivän tapahtumista. Minulla oli myös ajatus, että kappaleessa siirryttäisiin isän tuutulaulusta sisään lapsen uneen, seikkailemaan yhdessä hänen kanssaan ja tarkastelemaan mitä kaikkea lapsen unimaassa tapahtuukaan. En säveltänyt kovinkaan paljon uutta musiikkia tähän kappaleeseen, sillä minulla oli jo valmiina vanhoja riffejä ja melodioita, joiden huomasin sopivan mainiosti yhteen tämän ajatuksen kanssa. Halusin konsertin loppuun ison, mahtipontisen ja moniosaisen teoksen, joka todella tempaisisi kuulijan mukaansa matkalle lapsen unimaahan.

Minulla oli siis jo ennalta valmiina osa isän tuutulaulumelodiasta. Olin säveltänyt sen aiemmin omaksi ilokseni, ja huomasin sen nyt sopivan oivallisesti tähän kappaleeseen. Jatkoin melodiaa vielä muutamalla osalla, sekä tein kertosaäkeen, jonka jälkeen kappaleen A-osa olikin valmis. Myös suuri osa kappaleen unipät-

kästä oli jo valmiina pöytälaatikossa erillisinä irtonaisina riffeinä, joten vain muutama uusi välike sekä hieman sovitusyötä vaadittiin osien yhteen nitomiseksi. Sanoituksiin sitten vaadittiinkin vähän enemmän aikaa ja vaivaa. Vaikka kappaleen perusidea oli vahvana mielessäni, sanat asettuivat lopulliseen muotoonsa vasta aivan viime hetkillä, muutamia päiviä ennen konserttia, pitkällisen pohdinnan tuloksena.

Kappaleen alkuosa on varsin tavallinen, irlantilaistyyppinen 6/8-laulumelodia kitaralla säestettynä. Soinnut ovat myös enimmäkseen melko tavanomaisia ensimmäisen, neljännen ja viidennen asteen sointuja, joita hieman väritetään erilaisilla bassoäänien sointukäännöksillä. Bändi liittyy taas mukaan toisessa säkeistössä pienen rhodesvälikkeen saattamana. Sellaisenaan kappale voisi hyvinkin olla perinteinen irlantilainen kansanlaulu. Kappale kuitenkin vasta varsinaisesti alkaa ja paljastaa todellisen luonteensa, kun päästään lapsen uniosaan. Osan mahtipontinen pianoriffi on lapsellisen yksinkertainen, korni ja jopa itsestään selvä, mutta sopii juuri täydellisesti tähän kappaleeseen. Riffin päälle jatkuva staattinen mutta juhlavan julistava laulumelodia esitellään ensin kaksiaänisenä, sitten kaanonina neliaänisesti. Tunnelma on keskiaikainen ja mieleeni tulee kuninkaan linnan muurien harjalta soitettu fanfaari.

Koska komppi on tähän asti jauhanut suorana koko biisin läpi, D-osa alkaa rumpubreikillä, mikä tarjoaa kuulijalle pienen hengähdystauon ja luo kappaleeseen mukavaa vaihtelua. Samalla kappale vaivihkaa moduloi kvinttiä ylempään sävel-lajiin. Osa toimii myös edellä kuullun säkeistön kertosäkeenä ikään kuin vastauksena edellä kuultuun. E-osa on alkaa yllättäen, täysin varoittamatta. Se tulee kohtaan, jossa kuulija luulee jo kuulleensa kaiken mitä kappaleessa on kuultavaa. Teokseen tuodaan tässä kohtaa kuitenkin vielä kolmas täysin uusi laulusäkeistömelodia edellisen osan sointujen päälle. Aivan kuten unessakin tapahtumat voivat muuttua yllättäen, tuodaan myös kappaleeseen näin uusi elementti. Pianon nousevat arpeggiot tuovat osaan irtonaisuutta ja juhlavuutta, reteä unisonolaulu jyrää voimallisesti eteenpäin. Osa huipentuu tämän uuden säkeistön kolmiääniseen kertosäkeeseen, josta lasketellaan takaisin todelliseen maailmaan uniosan alkuriffin kautta. Lapsen jo nukahdettua, isä hyräilee vielä vuoteen vierellä ajatuksiaan ilmoille alun irlantilaismelodiaa mukailleen. Sävellyksessä on monta

osaa, mutta se ei siitä huolimatta ole sekava. Tämä johtuu siitä, että koko uniosa, niin sanat kuin musiikkikin, koostuu alun irlantilaismelodian osasista. Kaikki elementit esitellään ensimmäisessä säkeistössä, ja näitä elementtejä vain kehitellään ja muokataan biisin edetessä. Koko ajatus oli, että lapsen uni syntyy niistä asioista, mitä päivän aikana on koettu. Mielestäni myös onnistuin tässä erinomaisesti.

Katselimme pienen Kiira-tyttöni kanssa paljon luonto-ohjelmia samoihin aikoihin, kun sävelsin kappaletta, ja idea sanoitukseen lähtikin oikeastaan tästä. Kiira seuraili suurella mielenkiinnolla eri eläinten touhuja, ja leikki myöhemmin niiden käyttäytymistä, sekä luetteli oppimiaan eläinten nimiä. Ajattelin, että hän varmaan unessaankin jatkaa leikkiään näiden uusien eläinystävien kanssa, ja siitä ajatus kappaleen sanoitukseen sai alkunsa. Sanoituksesta tuli niin henkilökohtainen, että sen laulaminen osoittautui jo harjoitustilanteissa vaikeaksi, koska yksinkertaisesti alkoi itkettää.

Kappale ei missään tapauksessa ole perinteinen kehtolaulu. Se on pikemminkin ehkä kansanmusiikkivaikutteinen moderni lastenlaulu. Sanoitukset ovat kertovat ja loppusoinnulliset. Musiikillisesti mukana on elementtejä niin monesta eri musiikkityylistä, että en osaa edes itse niitä kaikkia eritellä. Sävellys on myös ehdottomasti bändimusiikkia, eikä ainakaan kokonaisuudessaan sovellu kovinkaan hyvin yksin laulettavaksi. Pidän kappaletta kuitenkin varsin tärkeänä osana uutta lastenlauluperinnettä, sillä se muuttaa totuttuja käsityksiä siitä, millainen lastenlaulun ajatellaan yleensä olevan. Kappale on monimutkainen, ja monivivahteinen, mutta silti täysin ymmärrettävä ja helposti opittavissa. Siinä on tarpeeksi haastetta ja yksityiskohtia pitämään kuulijat kiinnostuneina. Se ei ole yksinkertainen muutaman soinnun renkutus vaan laulu, joka on tehty suurella sydämellä, ja johon on uhrattu aikaa ja vaivaa. Se on myös varsin miehinen tuutulaulu, sisältäen vauhtia ja yllättäviä käännteitä, kuten kunnon seikkailun kuuluukin.

4 Kehtolaulukonsertista saatu palaute

Tutkintokonsertin raadissa istuivat Pekka Saarikorpi (rumpujensoiton opettaja, MuM), Jarmo Kähkönen (viulunsoiton opettaja / Joensuun konservatorio), Azra Topcu (basisti, musiikkipedagogi AMK). Lisäksi videotallenteen pohjalta palautetta antoi Laura Vuorjoki-Elo (kansanmuusikko, MuM). Jokainen raadin jäsen antoi tutkinnosta henkilökohtaisen palautteen.

Saarikorpi kehui kautta linjan eritoten harmonisia ratkaisuja. Hän piti siitä, että tutkinnon teema oli tekijälleen henkilökohtainen, sillä se teki konsertista puhuttelevan. Huolellisista sovituksista ja rytmisistä ratkaisuista tuli myös positiivista palautetta, samoin dynamiikasta.

Kähkönen koki, että sovitukset olivat kehtolauluiksi hivenen liian monimutkaisia. Hänen mielestään aina yhteen kappaleeseen oli mahdutettu turhan monta ideaa. Tästä huolimatta hän piti hyvänä asiana sitä, että sovituksissa oli vaikutteita 70-luvun progressiivisesta rockista.

Topcu kiitteli sitä, että konsertin ”draaman kaari” oli onnistuneesti rakennettu. Mielenkiinto pysyi yllä ja kappaleet tempaisivat mukaansa. Kappaleiden monipuolisuus ja synkemmätkin sävyt miellyttivät häntä. Muutoin hänen kommenttinsa olivat varsin samankaltaisia kuin Saarikorven.

Vuorjoki-Elo kehui vuolaasti huolellisia sovituksia, aivan erityisesti laulustemoja. Konsertin tunnelmasta ja intensiteetistä, orkestraatiosta sekä luontevista siirtymistä tuli runsaasti positiivista palautetta. Hän oli pannut merkille lukuisia pieniä ”koukkuja”, joita olin kappaleisiin säveltänyt. Tämä erityisesti lämmitti mieltäni.

Omasta mielestäni konsertti onnistui suunnitelman mukaisesti. Kappaleet kuulostivat hyviltä ja konsertti soljui luontevasti eteenpäin. Yleisön mielenkiinto vaikutti pysyvän yllä konsertin loppuun saakka. Kukaan ei nukahtanut.

Harjoituksissa haastaviksi todetut asiat, kuten sopivan tempon löytyminen ja Seikkailun itkemättä laulaminen, sujuivat konserttitilanteessa hyvin. Yhteistä harjoitusaikaa muiden soittajien kanssa oli lopulta melko rajallisesti ja etenkin siihen nähden konsertti onnistui erinomaisesti. Sovitukset toimivat juuri niin kuin oli tarkoituskin. Yleisö näytti pitävän valitsemastani tuoreesta lähestymistavasta perinteisiin kehtolauluihin.

5 Kehtolaulukirjanen

Tutkintokonsertin jälkeen alkoi kehtolaulukirjaseen työstäminen. Halusin tallettaa säveltämäni kehtolaulut myös kirjan muodossa, jotta niitä tulisi jatkossakin lasten kanssa ja lapsille laulettua. Kirja kestää aikaa ja se on aina helppo ottaa esille. Se myös kannustaa laulamaan.

Pohjatyö kirjaan tulevia kappaleita varten tehtiin jo konserttia suunnitellessa. Konserttia varten sovitin kaikki kappaleet niin, että ne vastaisivat mahdollisimman hyvin päättötutkinnolle asetettuja vaatimuksia. Kehtolaulukirjaan konserttisoituksia ei voinut käyttää sellaisenaan, sillä tarkoitus oli tehdä tavallisille isille ja äideille mahdollisimman selkeä ja laulamaan houkutteleva laulukirja. Tämän vuoksi perinnemelodiat on kirjoitettu kirjaan yksinkertaisina yksiaänisinä versioina mutta omilla soinnutuksillani (liite 1). Omista kappaleistani tein kirjaa varten pelkistetyt versiot. Yhtä kappaletta piti myös huomattavasti lyhentää.

Kirjan visuaalinen ilme suunniteltiin ja toteutettiin yhdessä graafisen suunnittelijan kanssa. Halusin kirjan kuvitukseen samanlaista unenomaista mutta toisaalta leikittelevää tunnelmaa kuin kappaleiden konserttisoituksessakin oli. Tyyllisesti kirjasesta tehtiin pelkistetyn tyylikäs ja selkeä mutta kuitenkin visuaalisesti näyttävä. Kuvituksessa huomioitiin se, että kuvat eivät nouse kirjasesä pääosaan vaan ovat tukemassa kokonaisuutta ja luomassa tunnelmaa. Kuvat eivät myös-

kään saaneet olla lapsen silmissä niin kiinnostavia, että hän ei malta kuvien katselultaan nukahtaa. Nuottikuvat ovat kirjasessa keskeisimmässä roolissa. Niistä tehtiin Sibelius-ohjelmalla selkeät ja helppolukuiset, jotta laulaminen onnistuu myös hämärässä huoneessa. Kirjan kooksi valittiin 210 x 210 mm. Pieni koko sopii myös lapsen käteen ja on toisaalta aikuisellekin nukuttamistilanteessa kätevä.

Kehtolaulukirjanen taitettiin ja painettiin tulostustekniikalla omakustanteisesti. Kopioita otettiin aluksi vain muutama lähinnä omaan käyttöön. Mikäli kiinnostusta riittää, on kopioita kuitenkin mahdollista painaa myöhemmin lisää. Valmis kehtolaulukirjanen on tämän opinnäytetyön liitteenä (liite 2).

6 Pohdinta

Lasten uneen tuudittaminen on perinteisesti ollut naisten tehtävä (Ling & Ternhag 1996, 65). Yhteiskunta on kuitenkin muuttunut viime vuosikymmeninä voimakkaasti tasa-arvoisempaan suuntaan. Äidit palaavat aiemmin töihin ja isät jäävät isyysvapaille hoitaakseen lapsiaan. Muutenkin isien rooli kodin- ja lastenhoidossa on nykyään huomattavasti suurempi kuin tämän päivän vanhempien omassa lapsuudessa.

Isien ottaessa suurempaa vastuuta lastenhoidosta on heidän ollut myös tarpeen etsiä keinot tyyntytellä ja tuuditella lapsiaan. Lähdekirjallisuuden mukaan naisten laulamien kehtolaulujen lyriikoissa toistuvat tietyt teemat. Lauluissa kuuluvat äidin huoli lapsestaan, turhautuneisuus ja unenpuute. On toivottu lapselle parempaa elämää kuin itselle; pojasta pappi ja tyttärelle hyvä puoliso ja nöyrä luonne. Isän näkökulmasta nämä teemat tuntuivat kuitenkin melko vierailta. Yksi miespuolinen tuttavani lukee lapselleen iltasaduksi Bilteman kuvastoa ja kieltämättä itseänikin tämän tyyppinen lähestymistapa miellyttää enemmän.

Esikoiseni ollessa vauva minulla oli tapana rauhoitella häntä AC/DC:n tahtiin. Yksinkertainen ja suoraviivainen komppi yhdistettynä tasaiseen hytkyttelyyn musiikin tahdissa tuntui vetoavan vauvaan hyvin. Tämä on mielestäni hyvä osoitus siitä, ettei kehtolaulumusiikin välttämättä tarvitsisi olla niin hiljaista ja rauhallista hissuttelua kuin yleisesti ajatellaan. Kun Kiira kasvoi ja alkoi enemmän kuunnella laulujen sanojakin, tuntui itsestäni luontevimmalta alkaa lauleskella ympärillä näkyvistä asioista ja päivän tapahtumista tai muista lapselle tutuista asioista. Tällöin lapsi keskittyy kuuntelemaan mitä laulan ja yleensä lopulta nukahtaa oltuaan riittävän pitkään hiljaa paikallaan... Tämän ajatuksen pohjalta syntyivät myös konsertissakin kuullun Seikkailun sanoitukset ja laulu onkin ollut Kiiralle mieleinen.

Perinteiset kehtolaulumelodiat ovat lähtökohtaisesti varsin yksinkertaisia ja melankolisia. Ne vaativat varsin runsaasti sovitustyötä, jotta niistä saatiin konserttia varten modernisoidut ja mielenkiintoiset versiot. Mielestäni onnistuin kuitenkin säilyttämään alkuperäisten kappaleiden tunnelman samanlaisena myös uudistetuissa versioissa. Omiin sävellyksiini halusin tuoda myös toisenlaisia, kehtolauluissa harvemmin kuultuja sävyjä sekä leikitellä erilaisilla tunnelmilla. Laula, lintu pienoinen on varsin perinteinen kehtolaulu, kun taas toista ääripäätä edustava Seikkailu ei sovi oikeastaan millään tavalla tyyppillisen tuutulaulun muottiin. Itse konserttitilanteessa oli mielenkiintoista huomata, että 2-vuotias Kiira-tyttäreni ei kiinnostunut juuri lainkaan perinteisistä kehtolauluista vaan juoksenteli ympäriinsä museon käytävillä, kun taas tunnelmaltaan vauhdikkaampi ja sävyiltään iloisempi musiikki sai taaperon pysähtymään ja keskittymään kuulemaansa musiikkiin. Tämäkin huomio vahvistaa käsitystäni siitä, että perinteiset kehtolaulut vaativat uudistamista toimiakseen nykypäivänä.

Kehtolauluperinne ylipäätään on muuttunut äänilevyteollisuuden myötä. Yhä useampi isä tai äiti laittaa mieluummin levyn soimaan, kuin laulaa itse lapselleen. On myös helpompi lainata äänite ystävälle kuin opettaa hänet laulamaan kokonainen kehtolaulu. Kehtolaulukirjasellani haluaisin muistuttaa vanhempia siitä, että yhä tänäkin päivänä on tärkeää, että lapsille lauletaan.

Kaiken kaikkiaan tätä opinnäytetyötä varten valmistelemani konsertti sekä kehtolaulukirjanen onnistuivat mielestäni odotusten mukaisesti. Prosessi oli mielenkiintoinen ja sopivan haastava. Jos nyt lähtisin samaan projektiin uudelleen, tekisin ehkä konsertin sijaan kehtolaulukirjan mukaan äänitteen kirjan kappaleista. Nyt konsertissa kuulluista sovituksista on tarkoitus myöhemmin tehdä äänite ainakin omaksi iloksi, ehkä myös levitykseen asti. Laajempi kehtolaulukirjanen tuoreine sovituksineen voisi myös olla jotain kustantajaakin kiinnostava ajatus.

Projekti toimi itselleni erinomaisena muistutuksena siitä, että ei pidä väheksyä näennäisen yksinkertaisia perinnemelodioita. Olen saanut huomata, että lähes kaikki nykypäivän musiikki kuitenkin perustuu näihin simppelisiin vanhoihin sävelmiin. Tätä työtä tehdessäni havahduin myös siihen, että kuulun itse siihen sukupolveen, jolle on vielä kehtolauluja laulettu, mutta joka ei välttämättä enää siirrä perinnettä eteenpäin. Kehtolaulut ovat kuitenkin ehkä sitä kaikkein helpoimmin lähestyttävää kansanperinnettä, joka pienellä vaivalla saataisiin säilymään myös tuleville sukupolville. Toivoisin useammankin kansanmuusikon tarttuvan tähän aiheeseen.

Lähteet

- Asplund, A. & Forstadius, A. 1989. Unilintu. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- Asplund, A., Hoppu, P., Laitinen, H., Leisiö, T., Saha, H. & Westerholm, S. 2006. Kansanmusiikki. Helsinki: WSOY. Ks. Toimitettu teos.
- Jerskild, M. Ramsten, M. 2008. La Folia - En Europeisk melodi i Svenska musikmiljöer. Göteborg: By Ejeby Företag.
- Kaasinen S. 2008. Nuku, nuku lapseni. Kehtolauluja ja hyräilyhetkiä. Helsinki: Kirjapaja.
- Kansanmusiikki-instituutti 1994. Suomalainen kehtolaulu –cd.
- Koivulahti, M. 2009. Soua sorsa, lieku lintu, mietteitä kehtolaulun mahdollisuuksista ennen ja nyt. Lahden ammattikorkeakoulu. Varhaisiän musiikkikasvatus. Opinnäytetyö.
- Ling, J. Ramsten, M. Ternhag, G. 1980. Folkmusik boken. Stockholm: Bokförlaget Prisma.
- Ling, J. & Ternhag, G. 1996. Folkmusik i Sverige. Smedebacken: Tryck Smegraf tryckeri.

LAULA PIENI LINTUNEN

SAMI WESTERGÅRD

SAMI WESTERGÅRD

Am E7/A F/A G/H C C/E F D7/F# C/G G C/E

LAU - LA PIE - NI LIN - TU - NEN, LAU-LA TUU - TU - LAU - LU SU - LOI - NEN. LAS-KE

F C F/C C Em/H F/A D7/A Am

OK - SAL - LE, TÄ - HÄN VIE - REEM - ME, SII - NÄ PAIK - KA ON SI - NUL - LE.

PÖHU TUULI POKHOISEN, KEERO ILTASATO KAUNOINEN. PIENTÄ KEHTOJA, VIELÄ KEINUTTA, SINÄ LASTANI TUUDITA.
 NUKU PIENI TYTTÖNEN, UNNU PELKÄÄMÄTTÄ PIENOINEN. ÄITIS RINNALLA, OLET TURVASSA, MAAILMAN KÄIKILTÄ VAAROILTA.

NUKU NUKU NURMILINTU 1.

TRAD.

TRAD.

Em H/E G/E Em A/E
 NU - KU NU - KU NUR - MI - LIN - TU VÄ - SY VÄ - SY VÄS - TÄ - RÄK - KI.

G D/G C/G G
 3 TEEP - PÄ PEL - LOL - LE PE - SÄ - SI KAL - LI - OL - LE KAR - TA - NO - SI

G D/F# C/E A H
 5 HON - GAN JUU - REL - LE HO - VI - SI HAN - GEL - LE HA - VU - MA - JA - SI

H Em
 7 KOI - VUN OK - SAL - LE KO - TI - SI SIL - LAL - LE SI - KO - PAH - NA - SI.

NUKU NUKU NURMILINTU, VÄSY VÄSY VÄSTÄRÄKI. KYLLÄ VARIS VAIVAN TUOPI, PÄRSYLLÄINEN PÄRNÄLÄISEN.

NUKU NUKU NURMILINTU 2.

TRAD.

TRAD.

Em D

1 NO - KU NO - KU NOR - MEN NUK - RA

C Em/H G A

3 NUR - MEN NUK - RA PEL - LON KUK - RA

C Em/H D/A D

5 KUN ET NU - KU NIIN NU - KU - TAN

Fmaj C6/9 G A

7 KUN ET VÄ - SY NIIN VÄ - SY - TÄN

NUKU KUN MINÄ NUKUTAN, VÄSY KUN MINÄ VÄSYTÄN, NUKU NURMELLE HYVÄLLE, VAIVO MAALLE VALKOISELLE.

TUUTULAULU

TRAD. TRAD.

The musical score is written in 5/4 time and consists of two staves. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 5/4 time signature. The melody is composed of quarter and eighth notes. The second staff continues the melody and includes a triplet of eighth notes. Chords are indicated above the notes, and lyrics are written below the staff.

Chords for the first staff: Gm, Dm/G, C/G, Bb/G, C/G, Bb, C, Dsus4, D.

Chords for the second staff: D, A, Eb, C9, Bb, C, Dsus4, D.

Lyrics:

U - NI JO UL - KO - A KY - SY - E ON - KO LAS - TA RÄT - KY - VES SE
 MEIL - LÄ ON PIE - NI PIE - LOK - SIL - LA I - HA - LAI - NEN VOO - TI - JOS - SA

ALLIN LASTA

TRAD.

TRAD.

The musical score is written in 4/4 time with a key signature of one sharp (F#). The melody is on a treble clef staff, and the guitar accompaniment is on a bass clef staff. The lyrics are written below the melody. The guitar chords are indicated by letters above the notes.

Chords: Em, H, C, D, G+5, A, H, Em.

Lyrics:
 AA - AA - AA - AA ÄL - LIN LAS - TA PIEN - TÄ LIN - NON - POI - KAA
 EI O - LE I - SÄÄ EI O - LE ÄI - TI - Ä JO - KA MI - NU - A HOI - TAA

NUKU NUKU LAPSENI

TRAD.

TRAD.

Em C G Dsus⁴ D
 NU - KU NU - KU LAP - SE - NI MI - TÄÄN PEL - KÄÄ - MÄT - TÄ
 D C^{6/9} G⁶ A Hsus⁴ H Cadd⁹ H Em
 5 HER - RAN HY - VÄ EN - KE - LI EI VOI LAS - TAAN JÄT - TÄÄ

SEIKKAILU

JOHANNA SALLINEN & JAMI WESTERGÅRD

JAMI WESTERGÅRD

E A E A E F#m/ H7

VIEL MUIS-TAT-KO KI-RA KUN PÄI-VÄL-LÄ TÄ-NÄÄN LUON-TO-OH-JEL-MAA YH-DES KAT-SEL-TIIN JA

E A/F# E/G# A E/H H7 E

5 LEI-JO-NAT, PING-VII-NIT, KI-RAH-VIT, SEEP-RAT, A-PI-NAT HAS-SUT SUA NAU-RAT-TI NIIN. NÄIT

A A H F#m7 E/G# Am7 D/H

9 AN-TI-LOO-PIN, GE-PAR-DIN, NOR-SUN, SI-NI-VA-LAAN VET-TÄ PÄRS-KÄYT-TÄ-VÄN, JA

E A/E E A/E E H7 E

13 HE-TI SÄ TO-KAI-SIT "KAT-SO-HAN IS-KÄ, TUOS-TA-PA IT-SEL-LEIN SAAN YS-TÄ-VÄN".

A E Esus4 E H C#m

17 ME LEN-NE-TÄÄN TÄH-TIIN JA SA-TEEN-KAA-REN TAA

F#m7 E/G# C#m/A H

21 SIEL LEI-JO-NAT, PING-VII-NIT, KAR-HUT-KIN A-SUS-TAA

A E Esus4 E H C#m

25 ME LEN-NE-TÄÄN TÄH-TIIN TUON-NE GA-LAK-SI-EN TAA

F#m7 E/G# Esus4 E

29 SIEL YS-TÄ-VÄT OOT-TAA SEN VOIN VA-KUUT-TAA.

KUN ILALLA AIKA ON NUKKUMAAN KÄYDÄ, ET TOUHOJAS MALTTAISI VIEL LOPETTAA.
 MUT KUULEHAN NYT MITÄ KERRON MÄ SULLE, ME UNESSA LEIKKIÄ VOIMME JATKAA.
 NÄÄT SARVIKUONON, KIRAHVIN, NORSUN, KROKOTILIN VEDESSÄ PIEHTAROIVAN
 SIIŠ KÄYKÄÄMME YHDESSÄ UNIEN MAAHAN, JO KELLOJEN KUULETKO SIELLÄ SOIVAN.

NYT SAAPUNUT OLET SÄ UNIEN MAAHAN, MÄ PIDÄN VIEL KÄTTÄ SUN KÄDESSÄSI
 JA MELKEINPÄ TUNTEE VOIN SEIKKAILUN MELSKEEN, VOIN KUULLA SEN SYDÄMENLÖYNNISSÄSI.
 NÄEN SARVIKUONON, KIRAHVIN, SEEP-RAN, ON EDESSÄNI TARS SEIKKAILU VERRATON,
 SAAN KANSASASI UUDESTAN ELÄÄ TÄN KAIKEN, SE ISYYDEN PARASTA ANTIA ON.

33

Laula, pieni lintunen

Jamii Westergård

Jamii Westergård

Puhu tuuli pohjoisen, kerro itäsatu kaunoinen.
Pientä kenttää, vielä kehnuta, siinä lastari tuuhoita.
Nuku pieni tytönen, ulnu pelkkäarättä pielenen.
Aitas rinnalla, olet turvassa, maailman kaikilta vaaroilta.

Nuku, nuku numentutu 1.

Trad. Trad.

Musical score for 'Nuku, nuku numentutu 1'. The score is written in 4/4 time with a key signature of one sharp (F#). It consists of three systems of music. The first system has two staves: the top staff is the melody and the bottom staff is the bass line. The second system has two staves: the top staff is the melody and the bottom staff is the bass line. The third system has two staves: the top staff is the melody and the bottom staff is the bass line. Chord symbols are placed above the melody line. The lyrics are written below the bass line.

Em w/E G/E Em A/E
 NU - KU NU - KU NUK - MI - LÄ - TU VÄ - SY VÄ - SY VÄS - TÄ - ÖRE - LI
 G D/G C/G G
 3 TEE - PÄ PEL - LÄ - LE PE - SÄ - SI RÄ - U - OL - LE ÖRE - TÄ - NO - SI
 G D/F# C/E A H
 5 KON - GAN JUU - REL - LE NO - VI - SI MIN - GEL - LE NÄ - VO - MA - JÄ - SI
 H Em
 7 ED - VON ÖK - SÄ - LE ED - TI - SI SIL - LÄ - LE SI - ED - PÄ - NÄ - SI

Nuku nuku numentutu, väsy väsy västäräkki.
 Kyllä varis vaivan tuopi, pälskyläinen pälnäläisen.

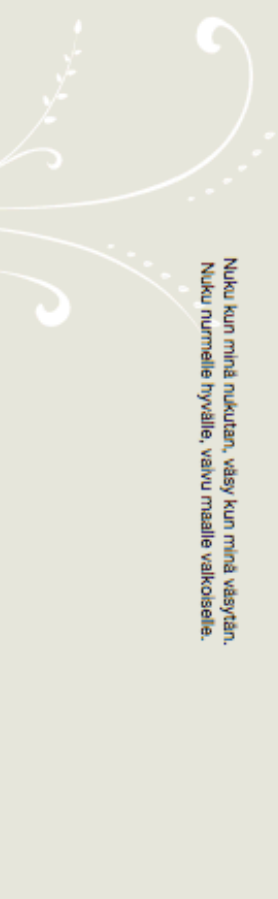
Nuku, nuku numentutu 2.

Trad. Trad.

Musical score for 'Nuku, nuku numentutu 2'. The score is written in 4/4 time with a key signature of one sharp (F#). It consists of three systems of music. The first system has two staves: the top staff is the melody and the bottom staff is the bass line. The second system has two staves: the top staff is the melody and the bottom staff is the bass line. The third system has two staves: the top staff is the melody and the bottom staff is the bass line. Chord symbols are placed above the melody line. The lyrics are written below the bass line.

Em D
 NU - KU NU - KU NUK - MEN NUK - - ÄH
 Em/H G A
 C
 3 NUK - MEN NUK - ÄH PEL - LÄN ÖK - ÄH
 C Em/H D/F# D
 5 EDN ET NU - KU NÄW NU - KU - TAN
 F#m G A
 7 EDN ET VÄ - SY MIN VÄ - SY - TAN

Nuku kun minä nukutan, väsy kun minä väsyän.
 Nuku numentulle hyväille, väivu maalle valkoiselle.

Nuku, nuku lapseni

Trad. Trad.

The image shows a musical score for the song "Nuku, nuku lapseni". It features a vocal line in 4/4 time with lyrics in Finnish. The chords are indicated above the notes. The lyrics are: "HEI - ENN HY - VÄ EN - KE - U MI - TÄN PEL - KSI - NÄT - TÄ NI - TÄN PEL - KSI - NÄT - TÄ HI - TÄ". The chords are: D, Em, C, G, Dsus4, D, G, Em, D, Em.

S HEI - ENN HY - VÄ EN - KE - U MI - TÄN PEL - KSI - NÄT - TÄ NI - TÄN PEL - KSI - NÄT - TÄ HI - TÄ

Tuntukoulu

Trad. Trad.

U - NI JO UK - KO - A EY - SY - E ON - KO LAS - TA KÄT - EY - VES SE
TROU - LA ON PRE - MI PRE - LUZ - SA - LA I - HA - LAI - NEN VUO - TI - JOS - SA

Alto laste

Trad.

The image shows a musical score for a song titled "Alto laste". The score is written on a single staff in 4/4 time, with a key signature of one sharp (F#). The melody is accompanied by a series of chords: E_m, H, C, D, G₇⁹, A, H, and E_m. The lyrics are written below the staff, with some words in all caps. The score is flanked by the word "Trad." on both sides.

E_m H C D G₇⁹ A H E_m

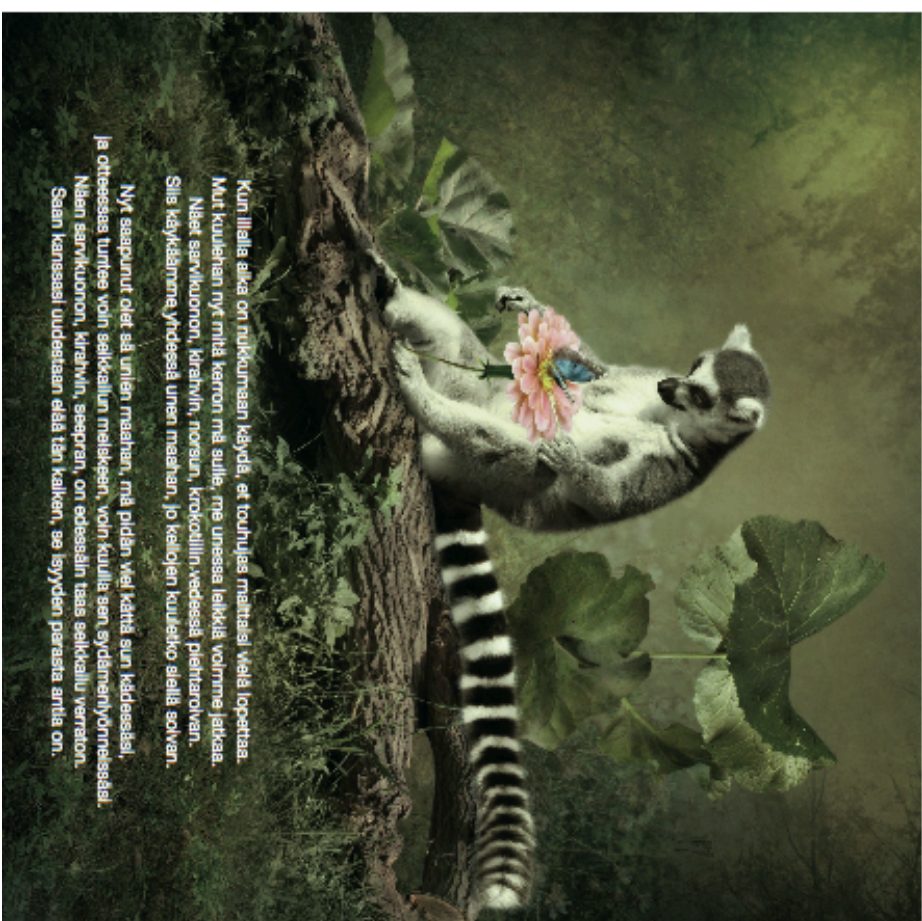
SI - D - LE I - SÄÄ EI O - LE NI - TI - Ä JO - EN MI - NU - A NO - TAA

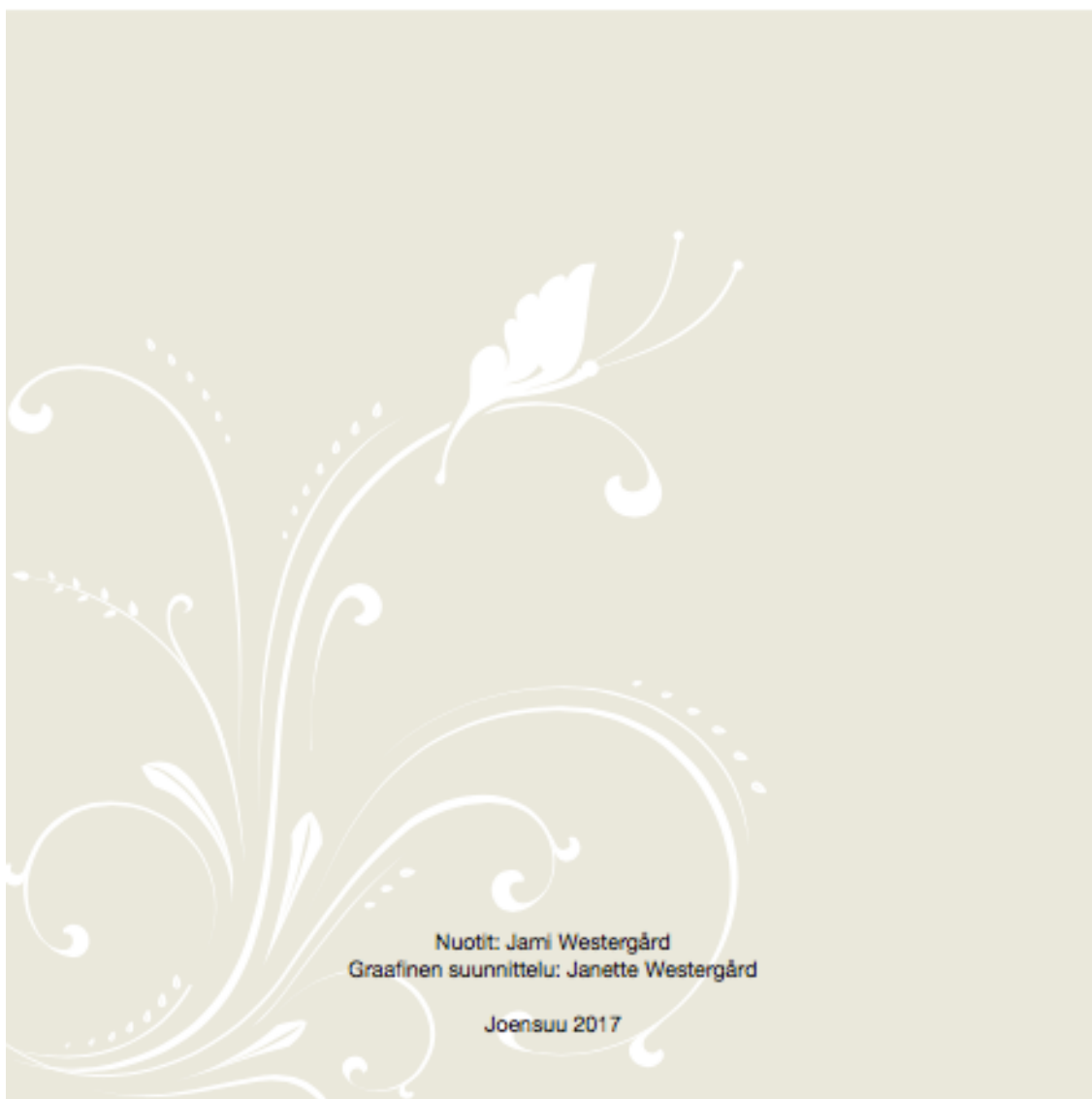

Selkähäiri

Johanna Salminen ja Jami Westergård Jami Westergård

VEL. MUS-THT-ED EI - EN KUN PÄ-VAI-LÄ TÄ-VÄEN LUOK-TO -OH-JEL-TÄÄ YÄ - DES MAT-SEL-TIN JA
 LEI - JO -NAT, PÄNG - VÄ - NIT, BI - EHM - VIT, SEEP - BÄT, A - RI - NAT HES - SUT SOH NÄP - BÄT - TI KUK NÄT
 AN - TI - LOO - PAL, GE - PÄR - DUK, NÖR - SUN, SI - NI - VÄ - LÄM VET - TÄ PÄS - ÄHT - TÄ - VÄÄ, JA
 HE - TI SE TO - EN - SIT "BÄT - SO - NIN IS - ÄÄ, TUOS - TA - RA IT - SEL - LEN SAAN YS - TÄ - VÄT"
 THE LEN - VE - THÄN TÄH - TIN JA SA - TEEN - PÄÄ - REN
 SEI, LEI - JO - NAT, PÄNG - VÄ - NIT, 4R - KUT - EN A - SUS - TÄÄ
 ME LEN - VE - THÄN TÄH - TIN TÄÄ
 SEI, YS - TÄ - VÄT DOT - TÄÄ SEN VÄN VÄ - LUUT - TÄÄ

Nuotit: Jami Westergård
Graafinen suunnittelu: Janette Westergård

Joensuu 2017